

Arrest

nr. 82 789 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 juli 2011 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 13 januari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.07.2011 werd ingediend door: {...} om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene kan zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Om dit aan te tonen legt betrokkene loonfiches voor van zijn Belgische partner. Hieruit blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan niet voldoende toereikend zijn zoals vereist door artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Betrokkene brengt verder loonfiches aan van hemzelf, afkomstig uit interimarbeid. Aangezien interimarbeid per definitie tijdelijk is, kan het inkomen van betrokkene niet als stabiel en regelmatig beschouwd worden. De inkomsten van betrokkene zelf worden daarom niet in rekening genomen. Betrokkene heeft dus niet aangetoond aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 te voldoen. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de wettelijke verplichtingen omtrent de motivering van administratieve rechtshandelingen, o.a. artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moet zijn; Deze formele motiveringsplicht dient dus te voldoen aan twee aspecten met name er moet vooreerst een motivering zijn en deze moet daarenboven adequaat zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet vermeldt uitdrukkelijk dat deze motiveringsplicht ook toepasselijk is in beslissingen die genomen worden aangaande vreemdelingen. Dat de motiveringsplicht in een dergelijke beslissing bevestigd werd door het Hof van Cassatie in haar arrest dd. 18 december 1996 en in de lagere rechtspraak {...}. Dat de thans bestreden beslissing luidt als volgt: {...}. Verzoeker en zijn partner voldoen echter wel degelijk aan deze voorwaarden. De beslissing van de verwerende partij berust op een foutieve feitenvinding/motivering. Uit de motivering blijkt niet of er rekening werd gehouden met de werkloosheidsuitkering van mevrouw P. {...}. Evenmin blijkt uit de beslissing met welk bedrag aan jaarinkomsten er rekening werd gehouden of hoeveel de jaarlijkse inkomsten dan wel zouden moeten bedragen. Er wordt niet gemotiveerd of men de inkomsten per jaar of per maand wil bekomen. Dat verzoeker alle nodige stukken heeft overgemaakt aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Grimbergen. Dat er daarenboven een positieve woonstcontrole heeft plaatsgevonden door de wijkagent zodat het vaststaat dat verzoeker inwoont bij zijn partner. Dat er geen enkele vraag tot bijkomende uitleg of stukken meer werd gericht aan verzoeker: dit is niet redelijk en getuigt van weinig zorgvuldig handelen in hoofde van de verwerende partij. Verzoeker neemt kennis van de inhoud van de in de bestreden beslissing aangehaalde wettelijke bepalingen: Dat artikel 40ter Vreemdelingenwet voorschrijft: {...}. Verzoekster ziet niet in op welke wijze de inhoud van deze bepaling zou geschonden zijn, integendeel aan de gehele inhoud ervan werd voldaan. Wat de regelmatigheid van de inkomsten betreft: Zij is werkzaam te Merchtem al bejaardenhulp en dit reeds sedert november 2009. Aldus reeds geruime tijd voor de komst van verzoeker naar België. Bovendien is er een zeer grote werkzekerheid voor mevrouw P. {...} gezien zij als bejaardenhulp aan het werk is, een sector waarin er continu naar nieuwe werkkrachten gezocht wordt. Wat de aard van de inkomsten betreft, partijen hebben geen kinderen samen. Er worden geen gezinsbijslagen of steun van het OCMW opgenomen in de hieronder staande opsomming. Verzoeker zijn partner, mevrouw P. {...} geniet de volgende inkomsten: Haar loonfiches van januari 2011-december 2011 worden gevoegd aan huidig verzoekschrift. Mevrouw P. {...} kon haar fiche 281.10 of haar laatste belastingaangifte (inkomsten 2010, aanslagjaar 2011) niet meteen vinden maar zal deze bijbrengen hangende de procedure. Wanneer we deze bedragen optellen: -januari 2011: 848,49 EUR, -februari 2011: 794,42 EUR; maart 2011: 816,16 EUR; april 2011: 817,45 EUR; mei

2011: 1.069,94 EUR; juni 2011: 1.018,22 EUR; juli 2011: 814,17 EUR; augustus 2011: 796,10 EUR; september 2011: 757,15 EUR; oktober 2011: 787,40 EUR; november 2011: 820,68 EUR; december 2011: 1.176,21 EUR TOTAAL: 10.616,39 EUR. Daarnaast ontving verzoeker zijn partner nog een bedrag aan 5.361,56 EUR uit hoofde van werkloosheidsuitkeringen over dezelfde periode. Zijnde een totaal van netto 15.977,95 EUR. Luidens de artikelen 40ter Vreemdelingenwet en 14§1, 3° van de wet van 26 mei 2002 zou mevrouw P. {...} een inkomen van jaarlijks 120% van 12.322,93 EUR aan inkomsten moeten ter beschikking hebben, of 14.787,52 EUR. Er is dan ook ontegensprekelijk aangetoond dat er voldoende inkomsten zijn en dat de bestreden beslissing onterecht werd genomen. Wat de schending van het derde punt van artikel 40ter betreft als dat er met de werkloosheidsuitkeringen enkel rekening gehouden wordt voor zover er aangetoond werd dat er actief gezocht wordt naar werk. Mevrouw P. {...} werd hieromtrent geen enkele vraag gesteld. Uiteraard is zij actief op zoek naar werk, bewijzen hiervan zal zij spoedig ter aanvulling verzenden aan de Raad. Hierover is er niets terug te vinden in de motivering van de verwerende partij. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding {...}. Het is in casu dan ook duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden; uit de motivering van de bestreden beslissing is niet duidelijk of er zowel met de inkomsten uit arbeid als met deze uit werkloosheidsuitkering rekening werd gehouden, alleszins is uit de bijgevoegde stukken en uitleg duidelijk dat er wel degelijk voldoende inkomsten zijn en dat de verwerende partij zich dus niet op correcte feiten heeft gebaseerd. Het redelijkheidsbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur. Dit betekent dat als de overheid een beslissing neemt dit in alle redelijkheid moet doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten zijn afgewogen. Als het redelijkheidsbeginsel niet is toegepast, is er sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel. De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken meteen over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling of oproeping van verzoeker en zijn partner. De inkomsten van verzoeker zijn misschien niet stabiel en regelmatig op dit ogenblik maar verzoeker werkt tenminste en spant zich in om bij te kunnen dragen in de kosten van de dagelijkse huishouding. Door als interim arbeider aan het werk te zijn heeft hij uiteraard ook de kans om een vaste job te vinden. Op heden zijn zijn verdiensten maandelijks meer dan 1.000 EUR."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en naar artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) en motiveert zij dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn Belgische partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Verzoeker diende op 15 juli 2011 een aanvraag in van een verblijfskaart, dit in functie van zijn Belgische partner. Bijgevolg is artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van toepassing op verzoeker.

Dit artikel luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

2.4. De Belgische partner van verzoeker diende aldus aan te tonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, wat inhoudt dat de bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ten bewijze van bestaansmiddelen legde verzoeker volgende stukken neer:

- loonfiches inzake interimarbeid die verzoeker zelf verricht,
- loonbrieven augustus 2011, september 2011 en oktober 2011 van de Belgische partner:
 - augustus 2011: 796,10 euro,
 - september 2011: 757,15 euro,
 - oktober 2011: 787, 40 euro.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet een inkomen slechts als stabiel, toereikend en regelmatig kan worden beschouwd indien dit ten minste gelijk is aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, met name 1026,91 euro per maand of 12.322,93 euro per jaar voor het jaar 2011. De Raad stelt vast dat het loon dat de Belgische partner ontvangen heeft, lager ligt dan 120 procent van voornoemd bedrag. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat: *“Hieruit blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan niet voldoende toereikend zijn zoals vereist door artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”*

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeld met welke stukken de gemachtigde heeft rekening gehouden in zijn oordeelsvorming, met name de loonfiches van de Belgische partner en de loonfiches van verzoeker die door hem werden neergelegd in het kader van zijn aanvraag. Eveneens blijkt hoeveel de inkomsten moeten bedragen om als toereikend te kunnen worden beschouwd.

2.5. Verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met de werkloosheidsuitkering van zijn Belgische partner, doch de Raad dient vast te stellen dat verzoeker geen enkel stuk aan de verwerende partij ter kennis heeft gebracht waaruit blijkt dat zijn Belgische partner een werkloosheidsuitkering geniet. Derhalve kan het de verwerende partij ook niet ten kwade worden geduid hierover niet te hebben gemotiveerd. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker wist welke stukken hij diende voor te leggen om in aanmerking te komen voor het verkrijgen van een verblijfskaart. Immers wordt in de bijlage 19ter van 15 juli 2011 uitdrukkelijk gewezen op artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit dat stelt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag de documenten dient aan te brengen waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet die op hem van toepassing zijn, vervult. De verwerende partij is er niet toe gehouden om bijkomende uitleg of stukken te vragen aan verzoeker wanneer blijkt dat de stukken die verzoeker heeft voorgelegd, niet afdoende zijn.

Het betoog van verzoeker over de regelmatigheid en de aard van de inkomsten van zijn Belgische partner kan geen afbreuk doen aan de motivering dat deze inkomsten niet toereikend zijn. Immers betreft dit cumulatieve voorwaarden.

Waar verzoeker nog stukken voegt aan huidig verzoekschrift die hij niet ter kennis heeft gebracht aan de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing, dient de Raad erop te wijzen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Waar verzoeker aldus nog bijkomende loonfiches voegt, een arbeidscontract en bewijzen dat zijn Belgische partner actief op zoek is naar werk, dient gesteld dat deze stukken niet dienstig kunnen worden aangebracht in onderhavige procedure.

Met zijn betoog dat *“De inkomsten van verzoeker [...] misschien niet stabiel en regelmatig [zijn] op dit ogenblik maar verzoeker werkt tenminste en spant zich in om bij te kunnen dragen in de kosten van de dagelijkse huishouding.”* erkent verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat *“Aangezien interimarbeid per definitie tijdelijk is, [...] het inkomen van betrokkene niet als stabiel en regelmatig [kan] beschouwd worden. De inkomsten van betrokkene zelf worden daarom niet in rekening genomen.”* De Raad ziet voorts niet in hoe het gegeven dat verzoeker *“tenminste”* werkt en zich inspant om een bijdrage te leveren afbreuk kan doen aan de vaststelling dat zijn inkomsten niet stabiel en regelmatig zijn.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten last van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER